

Çocuk ve Kır Kırlangıçları

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Kır Kırlangıçları

Aysel Banu YAVUZAL

Daniel kırmızı bir ahır ve geniş yeşil bir tarlası olan bir çiftlikte yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, hep bir yana dikilen inatçı bir perçemi olan dağınık kum rengi saçları vardı. Her sabah kahvaltıdan sonra kırmızı-beyaz çizgili gömleğinin üstüne solmuş mavi tulumunu giyer, yıpranmış hasır şapkasını başına geçirir ve yeni ne var diye görmek için dışarı koşardı.

O bahar harika bir şey oldu. Bir çift kır kırlangıcı, uzun çatallı kuyrukları ve parlak çelik mavisi sırtlarıyla tarlanın üzerinden süzülerek geldi. Pas rengi turuncu boğazları güneşte parlıyordu. Ahırın saçağı altına konup küçük çamur toplarını fincan biçiminde bir yuvaya yapıştırmaya başladılar. Daniel aşağıdan izledi, sırtınca çilleri kırıştı.

Günlerce Daniel kırlangıçları izlemek için ahıra gitti. Sabırlı ve sessizdi, bu yüzden kuşlar kısa sürede ona güvendi. Yuvaları için ot ve tüy toplamak üzere hasır şapkasının yanından hızla geçip gidiyorlardı. 'İyi bir yer seçmişsin,' diye fısıldadı Daniel. Anne kırlangıç onaylıyormuş gibi cıvıldadı ve Daniel'in ela yeşili gözleri sevinçle kocaman açıldı.

Bir akşam yemekte babası çatalını bırakıp, 'Ahırın onarılması lazım. Çatı akıyor, bazı tahtalar da gevşemiş,' dedi. Güçlü ellerini ekose flanel gömleğine sildi. Daniel'in midesi ters döndü. Onarımlar tam kırlangıçların yuva yaptığı yerdeydi. 'Ama yuvalar orada!' dedi Daniel. 'Yavru kuşlara ne olacak?'

Ertesi sabah Daniel annesine yuvaları gösterdi. Annesi yeşil iş önlüğünü giymişti ve dikkatle dinledi. 'Dört yuva,' dedi sayarak. 'Bak, bunun içinde yumurtalar var.' Daniel'in aralıklı dişli gülümsemesi söndü. 'Çatıya vurursak kuşlar gider mi?' diye sordu. Annesi deri iş eldiveniyle omzunu hafifçe sıktı.

Daniel'in bir fikri vardı. Bir kurşun kalem bulup ahırda bir kâğıda çizdi. 'Uzak taraftan başlarsak,' dedi, 'kuşlar korkmaz.' Yuvaları küçük dairelerle işaretledi. Annesi omzunun üzerinden eğildi, kıvrıkcık topuzu yana kaydı. 'Bu akıllıca bir düşünce,' dedi. 'Hadi babana gösterelim.'

Babası çizimi inceledi ve yavaşça başını salladı. 'Peki,' dedi. 'Önce uzak tarafı onarız, bu saçağı en sona bırakırız. Yuvaların yanında da sessiz çalışırız.' Daniel gururlu ve biraz da tedirgin hissetti. Yıpranmış iş çizmelerini ve hasır şapkasını giydi. 'Ben kuş gözcüsü olurum,' dedi, 'onlar rahatsız olursa size söylerim.'

Bütün hafta aile birlikte çalıştı. Babası alet kemeri şingirdayarak çekiçle vurdu ve ölçtü. Annesi tahtaları merdivenle yukarı taşıdı. Daniel bir saman balyasına oturup, 'Kırlangıçlar sakın! Devam edin!' diye seslendi. Kuşlar ahıra girip çıkıyor, minik yavrularını besliyorlardı. Yavruların küçük sesleri çamurdan fincan yuvalardan cıvıldıyordu.

Bir öğleden sonra babası alnını sildi. 'Bu kuşlar neden her yıl geri geliyor?' diye sordu. Daniel bilmiyordu, bu yüzden annelerine sordular. Annesi, 'Kır kırlangıçları göç eder. Kışın daha sıcak yerlere binlerce kilometre uçar, sonra baharda buraya kadar geri gelirler,' dedi. Daniel'in gözleri kocaman oldu. 'Binlerce kilometre mi?' diye fısıldadı.

Daniel kütüphanede daha çok şey öğrendi. Kır kırlangıçları okyanusları ve dağları aşarak güneşi ve nehirleri izliyordu. Akşam yemekte ailesine, 'Bir arabanın gidebileceğinden daha uzağa uçuyorlar,' dedi. 'Ve tam bu ahıra geri dönüyorlar.' Babası çekicini bırakıp dinledi. 'Öyleyse bu eski ahır onlara ev gibi geliyordur,' dedi yumuşak bir sesle.

Sonunda onarımlar son saçağa ulaştı. Daniel aşağıda durup nefesini tuttu. Anne kırlangıç yuvasında oturmuş, izliyordu. 'Lütfen vurma,' diye fısıldadı Daniel. Babası çekici bıraktı ve onun yerine sessiz vidalar kullandı. Annesi merdiveni sabit tuttu. Kırlangıçlar hiç kıpırdamadı. Yavrular da sıcak, çamurlu yuvalarında güvenle uyumaya devam etti.

Babası ařađı indiđinde elini Daniel'in omzuna koydu. 'Onları korudun,' dedi. 'Dikkatli düşünmen o küçük kuşları kurtardı.' Anne kırlangıç başlarının üzerinden süzölüp cıvıladı. Daniel yıpranmış hasır şapkasını hafifçe kaldırdı. Aralıklı dişli gülümsemesi çilli yüzünde iyice yayıldı ve kalbi bir tüy kadar hafif hissetti.

Yaz altın rengine döndü ve yavrular güçlendi. Sonra bir sabah kırlangıçlar tel çitin üzerinde sıraya dizildi. 'Göçe gidiyorlar,' dedi Daniel. 'Güvenle uçun,' diye seslendi, şapkasını sallayarak. Çatallı kuyruklar ve mavi sırtlar gökyüzüne yükseldi. Daniel minik kuşlar gözden kaybolana kadar izledi, hem gururlu hem de biraz yalnız hissederek.

Bütün kış Daniel kırlangıçları düşündü. Resimlerini çizdi ve arkadaşlarına binlerce kilometre uçan küçük kuşları anlattı. Bazen rüzgârlı günlerde ahırın yanında durup yukarı baktı. 'Geri dönün,' diye fısıldadı. 'Yuvalarınız hâlâ burada, sizi bekliyor.' Ve soğuğa karşı hasır şapkasını iyice indirdi.

Sonra sıcak bir bahar sabahı Daniel neşeli bir cıvıltı duydu. Tulumu ve çizgili gömleğiyle dışarı koştu. İşte oradaydılar: üç kır kırlangıcı yeşil tarlanın üzerinde süzülüyor, pas rengi turuncu boğazları parlıyordu. Ahırın saçağı altına konup eski yuvalarına atladılar. 'Geri döndünüz!' diye bağırdı Daniel, o kadar yükseğe zıpladı ki şapkası neredeyse uçuyordu.

Annesi ve babası görmek için dışarı çıktı. Kırlangıçlar alçaktan süzülüp cıvıladı ve annesi güldü, gümüş küpesi parladı. 'Eve giden yolu hatırlıyorlar,' dedi. Babası başını salladı. 'Biz de onu nasıl paylaşacağımızı hatırlıyoruz.' Daniel sırtıttı. Çiftlik insanlara ve kuşlara yetecek kadar büyüktü ve ailesi bunu her bahar yeniden kanıtladı. Son.